

D'Olot al món

El Palau Robert de Barcelona repassa en una mostra els 25 anys de trajectòria de l'estudi d'arquitectura RCR

Ramon Vilalta i Rafael Aranda, dos dels membres de RCR, asseguts en els seus propis tamborets a l'exposició del Palau Robert. Foto: ANDREU PUIG.

Quan tot just acabats de llicenciar de l'escola d'arquitectura, ja fa més d'un quart de segle, Rafael Aranda, Carme Pigem i Ramon Vilalta van decidir fundar un estudi propi a Olot, ja van tenir clar que volien dedicar-se a l'arquitectura amb una intencionalitat més enllà de la pura construcció d'edificis. Sense passar per cap estudi d'arquitectura anteriorment, l'estudi RCR va néixer amb un sol objectiu. Tenien pressa i no volien perdre temps. "Aspiràvem a fer bona arquitectura, simplement", afirmen. En el moment de boom de la construcció, RCR va escollir el camí més difícil, i a més, apostant per establir-se fora de la centralitat i del gegant barceloní. "Vam dir que no a moltes feines però ens vam arriscar a fer la nostra", recorda Vilalta.

Com una formigueta, l'estudi RCR, fidel a la seva aposta de qualitat i al seu estil amb la marca de la casa de la integració del paisatge i la natura en l'arquitectura i amb l'atmosfera de la Garrotxa com a fons, ha crescut molt, ha construït arreu del món i ha recollit nombrosos premis i distincions internacionals. Com a exemple, els tres arquitectes són cavallers de l'Ordre de les Arts i de les Lletres de França i membres d'honor dels instituts britànic i americà d'arquitectura, tenen tres premis FAD en diverses categories i han estat tres vegades finalistes del premi Mies van der Rohe. L'última gran obra del trio és el museu Soulages, a Rodés (França), inaugurat fa un any.

Dissenys efímers

RCR ha brillat sempre de manera molt especial en l'àmbit de les arquitectures efímeres. Només cal recordar l'imponent disseny de l'exposició de Hammershoi i Dreyer al CCCB el 2007, on els arquitectes es van atrevir a baixar la temperatura de les sales per no desentonar amb l'atmosfera nòrdica del material exposat.

Ara també han dissenyat la seva pròpia i primera exposició retrospectiva, que omple amb elegància la sala 3 del Palau Robert de Barcelona. Mentre esperem Ramon Vilalta i Rafael Aranda per parlar sobre l'exposició, entren a la mostra un grup de noies adolescents que exclamen un "oh!" a l'uníson només posar un peu a la sala. I és que el muntatge de l'exposició és una obra més dins de la mostra.

Arquitectura per sentir

La intenció és, d'entrada, impressionar l'espectador. "Fem una arquitectura per sentir, molt vivencial, volem que la gent s'emocioni, que senti sensacions en qualsevol dels projectes que fem, encara que sigui en una pista d'atletisme", afirma Aranda, assenyalant la fotografia del projecte de l'estadi d'atletisme Tossols-Basil d'Olot.

A través de fotografies, audiovisuals, maquetes i objectes, l'exposició mostra la diversitat de projectes que l'estudi ha portat a terme o ha projectat a través de set conceptes que són comuns en el singular estil de l'estudi. Evidentment, no hi poden faltar la mediació amb el paisatge (que també pot ser urbà, matisen els arquitectes,

com en el cas de la biblioteca i casal d'avis Sant Antoni-Joan Oliver de l'Eixample barceloní), la presència del temps, la funció pública i social o la desmaterialització, en què els edificis semblen fondre's amb la natura. Aranda i Vilalta parlen d'una arquitectura literalment connectada a l'emoció: "No parlem de forma ni de materials, sinó d'essència i actitud."

Així, la forma i els materials acaben sent en l'arquitectura d'RCR mers instruments per aconseguir "serenitat". "L'arquitectura ha de ser agradable, alegre, trista o freda...", asseguren. La paradoxa és com arribar, per exemple, a crear emocions càlides a través de materials de l'arquitectura moderna considerats freds, com el ferro, l'acer o el formigó. Un exemple és el restaurant i els pavellons de Les Cols, a la Garrotxa, "on hem creat una atmosfera que activa una reflexió oberta que en cada persona pot ser diferent".

En l'exposició es constata el mètode de treball d'RCR, que sol intervenir en tot el procés del projecte, de l'arquitectura al paisatgisme, passant pel disseny industrial i gràfic. Així, l'exposició, que es preveu que pugui itinerar amb la col·laboració de l'Institut Ramon Llull, inclou mobiliari i objectes que formen part dels edificis d'RCR. "Anem del general al particular", diuen.

En aquest sentit, els arquitectes se senten molt còmodes de tirar endavant amb el dissenyador Dani Freixes el projecte de rehabilitació del Mas Miró de Mont-roig del Camp en un espai de difusió de l'obra de l'artista, perquè "compartim l'esperit de Miró de fer universal allò més local".

Altres projectes presents a l'exposició, i encara en progrés, d'RCR poden tenir un ampli ressò ciutadà. Un d'ells, aturat en espera de finançament, és la remodelació de l'estació de Sants, que preveu obrir lluernes perquè hi entri la llum natural i obrir el recinte, de manera que el passavolant sempre tingui la referència de l'exterior. També és espectacular el projecte per a l'exterior de l'estació de la Sagrera fins a Bac de Roda, amb un gran roserar.

RCR Arquitectes. Creativitat compartida.palau robert. passeig de gràcia, 107. barcelona. fins al 13/9

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 26-04-2015 Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 26-04-2015 Pàgina 32

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/847600-dolot-al-mon.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui